

New York Times bestseller sorozat

NYOLCADIK KÖNYV

A CSÁSZÁR HAGYATÉKA

THE
39
CLUES™

GORDON KORMAN

A 39 KULCS

A 39 KULCS

A CSÁSZÁR HAGYATEKA

GORDON KORMAN

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ, 2012

*Anyámnak, egy Cahillnek
a színfalak mögött
G.K.*

1. FEJEZET

Az utas abban a pillanatban tüszögni kezdett, amikor a macskahordozót elhúzták az orra előtt.

Haaa-apci! Haaa-apci! Haaa-apci!

Amy és Dan Cahill megrekedtek a British Airways 777-es gépének folyosóján, és várták, hogy a roham elmúljon. Arra ugyan várhattak. Ahelyett, hogy enyhült volna, inkább erősödött. A kirobbanó tüszენტésekbe a szerencsétlen férfi egész teste beleremegett.

– Jobbulást... – türelmetlenkedett Dan.

A macskahordozóból Saladin nyugtalanul pislogott kifelé, idegesítette a zaj.

– Miáú?

Nevelőnőjük, Nellie Gomez ért a hátuk mögé. iPodján Ramones bömbölt. Csak annyit látott, hogy a férfi könnyes szemmel vonaglik.

– Ugye mondtam, hogy a tacoárusnál havannai paprikát is lehet kapni! – harsogta.

Erre a rikácsolásra már egy utaskísérő is odalépett. Néhány szót váltott kínaiul a tüszögő férfival, aztán Amy és Dan felé fordult.

– Mr. Lee allergiás a macskaszőrre. Sajnálom, de kis kedvenceteknek a raktérben kell utaznia.

– De Madagaszkáron is felengedték! – ellenkezett Amy.

Nellie végre kikapcsolta az iPodját.

– Mi lenne, ha Mr. Lee átülne egy másik sorba?

– Sajnálom, nincs szabad helyünk.

Saladin nem épp angolosan távozott. Míg a kabinajtó be nem csukódott utána, az egész utastér az egyiptomi mau dühös nyávogásától visszhangzott.

Mr. Lee trombitálva az orrát fújta, miközben Dan és Amy bepréselték magukat a belső ülésekre. Nellie a mögöttük lévő sorba kapott helyet, és ismét elmerült a zenei élvezetekben.

– Milyen béna már ez az egész!? – panaszkodott Dan, aki máris fészkelődni kezdett, pedig a gép épp-hogy csak elindult a kaputól. – Ez lesz a kétszázmilliomodik átrepült óránk, és még Saladin sem lehet itt velünk. Jöhet még ennél rosszabb?

Pillantásuk találkozott, aztán gyorsan elfordították a fejüket. Hülye kérdés volt. Erre Dan is rájött. Jöhet még ennél rosszabb? Hát persze, maga a rossz, az igazi feketeleves! Ezért volt Dan nyomott hangulatban, és ezért viselte Amy még a szokásosnál is nehezebben az öccsét.

És aminek nem volt köze sem a hosszú repüléshez, sem a macskákhoz.

Madrigálok!

Annyi hét után Dannek és Amynek végre sikerült kiderítenie, hogy a Cahill család melyik ágához tartoznak. Nem a cselszövéseikről híres, ragyogó elméjű Lucianekhez, a stratégia mestereihez. Nem a kreatív zseni Janusokhoz vagy a harcosok leszármazottaihoz, a bivalyerős Tomasokhoz. De a találékony Eka-terinákhoz, a világ legnagyobb feltalálóihoz sem. Nem, nem.

Az elmúlt hetekben, a 39 kulcs kutatása közben Amy és Dan mint két Madrigál-leszármazott került meg a Földet.

Madrigálok. A rossz csimborasszói. Ők mészárolták le az orosz uralkodói családot egy kontinensen átívelő mészárlás-őrületben. Legkedveltebb eszközük a lopás, a szabotázs, a csalás, a gyilkosság, és mindenekfelett a megfélemlítés volt. Még a Lucia- nek is félték a Madrigáloktól – pedig tőlük *mindenki félt*.

Mintha egész eddigi életemben soha nem néztél volna tükörbe, gondolta Amy, és amikor először megpillantod magad, egy szörnyeteg mered vissza rád.

Hogyan lehettek Madrigálok anélkül, hogy tudták volna? Afrikától idáig ezt ismételték, ezzel idegesítették egymást azt remélve, hogy ha többször felteszik a kérdést, talán egyszer a válasz is más lesz, mint a szörnyű tény.

De a Madrigálok olyan sejtelmesek voltak, hogy még önmaguk előtt is titkolóztak. Valószínűleg Grace, Amy és Dan nagymamája is Madrigál volt. Noha

szüleik halála után csak ő maradt nekik, madrigál-ságukat nem fedte fel előttük.

Grace sem él már – gondolta szomorúan Amy. Ő és Dan teljesen egyedül maradt, leszámítva Nellie-t. No meg természetesen Saladint, nagymamájuk dédelgetett macskáját. Még ahhoz sem volt idejük hozzászokni, hogy az illusztris Cahill családhoz tartoznak. Szürreális volt az egész 39 kulcs utáni hajszája – a lehetőség, hogy két bostoni árvából a történelem legnagyobb hatalmú ura lehet! Legjobban mégis az rázta meg őket, hogy szüleik Madrigálok voltak. És ha így áll a dolog, akkor talán gonoszak is...

Amy az utóbbi néhány órában önvizsgálatot tartott, megpróbált saját lelkének mélyére látni. Sem megnyugvást, sem derűt nem talált. Csak dühöt érzett, ha a kulcsvadászat piszkos trükkjeire gondolt. Ha eszébe jutott Isabel, szüleik gyilkosa, könny futott a szemébe.

Isabel, aki gyerekkorában a karján dédelgette és „drágámnak” szólította, aki megjátszotta a szerető nagynénit.

Isabel, aki két boldog gyerekből árvát csinált...

Bosszú!!! – tomboltak az érzelmei, mint egy felturbózott motor túlpörgése. Annyira mélyről jött és tiszta volt ez a vágy, hogy nem eredhetett máshonnan, csakis Madrigál-lényéből.

A gonosz vajon tudja magáról, hogy gonosz?

A testvérehez fordult.

– Jobban tennéd, ha megpróbálnál aludni. Kínában hullafáradtak leszünk az időeltolódás miatt.

– Afrikától idáig egész végig aludtam – morgott Dan.

A gép távolodni kezdett a kaputól, és a biztonsági bemutató kezdetét vette.

– Felszállás után filmekkel szórakoztatjuk kedves utasainkat, amiket az ülések háttámláiba épített monitorokon tekinthetnek meg. Az első film címe: *Terminátor – Megváltás*.

– Igen! Végre valami jó is történik velünk! – rántotta ki a fülhallgatókat Dan a szék zsebéből.

– A te hülyeségedet generációkon keresztül fogják vizsgálni a jövő tudósai – tudatta vele hűvösen Amy.

– Erre azért ne vegyél mérget – oktatta ki Dan. – Ha nem tudnád, az első szerencse váratlanul éri az embert, de aztán mellészegődik. Lehet, hogy sikersorozatunk lesz. – Dan a fülére tette a hallgatót, a 777-es járat pedig átgurult a reptéri forgalmon, hogy aztán a kifutón felgyorsulva a levegőbe emelkedjen.

Alattuk épp London maradt el, fentről nézve csak egy újabb város a sok közül. Mr. Lee a karfát markolta, ujjpercei minden zökkenésre és billenésre elfehéredtek. Amy és Dan gyakorlott repülőök voltak, észre sem vették a turbulenciákat.

Néhány hét leforgása alatt az a két gyerek, aki addig el sem hagyta New England határát, öt kontinens több mint egy tucat városát látogatta meg.

Dan kényelmesen hátradőlt a székében, és várta, hogy kezdődjön a film. A *Terminátor – Megváltás* vérfagyasztó kezdőjelenete helyett azonban egy díszes palota képe jelent meg a monitoron.

– Mi a...! – kezdett el kapcsolgatni Dan, de mind-egyik csatornán ugyanazt adták.

– Mi bajod van?! – csattant fel Amy.

– A Terminátoromat akarom!

Amy is bekapcsolta a monitort, és amint meglátta a palotát:

– Ismerem ezt a filmet – lágyultak el hirtelen a vonásai. – Ez *Az utolsó császár*. Legalább háromszor láttam... *Grace-szel*.

Gombóc nőtt a torkában. Úgy tűnik, a kulcsvadászat forgatagában az ember könnyen elfelejti, hogy Grace Cahill halála óta alig telt el két hónap.

Grace... Madrigál... Nem lehetett félreértés. Még a titkos Madrigál-búvóhelyét is látták.

Nem érdekel... szerettem őt... és ezen nem változtathat semmi...

Dan nem volt szentimentális hangulatban.

– Hé, rossz filmet raktak be! – lázadozott, de amikor a hívógomb felé nyúlt, pillantása megakadt allergiás szomszédjuk képernyőjén, amin a Terminátor ment teljes futurisztikus pompájában. Csalódottan felmászott a székére, és áthajolt Nellie-hez, hogy ott is egy fejre állított kiborggal szembesüljön. – Mindenkinek a Terminátort adják, csak velünk szórakoznak!

Amy a homlokát ráncolta.

– Miért csak nekünk vetítenek mást?

– Ez egy nemzetközi összeesküvés a halálra untatósomra! – siránkozott az öccse.

A Heathrow terminálja alatt akkora volt a nyüzsgés, mint egy hangyabolyban. A leszállópályán gépek és poggyászrakodók serege gondoskodott róla, hogy a világ egyik legforgalmasabb repülőtérén ne álljon meg az élet.

Néhány reptéri alkalmazott éppen jól megérdemelt teáját szürcsölgette, amikor észrevették, hogy egy ismeretlen ember van az öltözőben. Idősebb volt a többieknél, talán a hatvanas évei végét taposta.

Amikor kibújt a kezeslábasából, azt is megfigyelhették, hogy feltűnően jól öltözött férfiről van szó. Kasmír blézert, magas nyakú pulóvert és pantallót viselt. Tetőtől talpig feketében volt. Egy tüzetesebb vizsgálat könnyen kiderítette volna, hogy az azonosító jelvénye hamisítvány. Ez az ember nem itt dolgozott. Ez az ember nem dolgozott sehol.

Bár a reptéri alkalmazottak akkor látták először, Amy és Dan felismerte volna. A fekete ruhás alak a fél világon keresztül a nyomukban volt.

2. FEJEZET

Dan számára *Az utolsó császár* ugyanolyan unalmas volt, mint a Pekingbe tartó tízórás repülőút.

– Jobban tennéd, ha figyelnél! – róttá meg Amy. – Jó felkészülés a kínai útra.

– Ühüm – nehezedtek el Dan pillái. Ha már a *Terminátor* helyett ezt a béna filmet kellett néznie, annyi haszna legalább legyen belőle, hogy álomba ringatja.

Éppen elaludt volna, amikor Amy a karjába mélyesztette éles körmét.

– Dan!

– Mi az, ami ennyire fontos?! – próbált álmos szemével a képernyőre mutogató nővérére összpontosítani. – Ne csináld már, Amy! Azért aludtam el, hogy megmeneküljek *Az utolsó császártól!*

De a lány nem adta fel.

– Nézd, mi van a falon!

Dan a képre bandzsított. A jelenet a hároméves Pu Jit, Kína császárát mutatta, amint a Tiltott Városban, ebben a hatalmas uralkodói épületkomplexumban játszik. A díszes paloták, templomok és

szobrok százai között egy kis épület falára festve egyszer csak feltűnt a...

– A Janus-címer! – csodálkozott Dan.

– De mit keres *Az utolsó kínai császárban*? – tűnődött homlokát ráncolva Amy.

– A szórakoztatóiparban egy rakás Janus van – találgatta Dan. – Lehet, hogy a film készítője is az volt.

– Kicsi a valószínűsége – vitatkozott Amy. – Az utolsó császárt a nyolcvanas években forgatták. Az a festmény a falon sokkal régebbinek tűnik.

– De ki más lehetett volna...? – meregette a szemét Dan. – Csak nem ő? A kis *Puki*... – mutatott a császári köntösbe bújtatott kisiúrra.

Amy elfintorodott.

– *Pu Jinak* hívták, és Kína császára volt, nem bélgáz.

– És szerinted a Cahillok egyik ázsiai ágához tartozott?

– Nem feltétlenül Pu Jira gondoltam – magyarázta Amy. – A Tiltott Város évszázadok óta létezik. Nem csak uralkodók éltek ott, sok más ember is. Gondolj csak a császári udvartartásra, a szolgák hadára, a szerzetesekre vagy az eunuchokra...

– Mi az az eunuch? – állította meg Dan.

– Szóval... – pirult el Amy. – Emlékszel, amikor Saladint ivartalanították, hogy ne tudjon kismacskákat nemzeni?

– Persze hogy emlékszem! De olyat emberrel nem csinálnak... – sápadt el Dan. – Ugye nem csinálnak, Amy!

– Az ősi Kínában megszokott volt az ilyesmi – felelte a nővére.

Dan tovább aggodalmaskodott.

– De ugye már kiment a divatból?

Amy zavarában a szemét forgatta.

– Egy csomó kultúrában, beleértve a miénket is, műveltek olyan dolgokat, amiket mai szemmel hátborzongatónak tartunk. De nem is ez a lényeg, hanem az, hogy a szüleink Afrikából Kínába utaztak, ahogyan Grace is. A film a bizonyíték rá, hogy jó úton járunk. Az egész gépen egyedül nekünk kell *Az utolsó kínai császárt* néznünk. Valaki azért rakta be, hogy *kiszúrjuk* a Janus-címert.

– Jó, jó, de mi van, ha az egyik kedves ellenfelünk szeretne bennünket tévútra vezetni? – vetette ellen Dan. – Vagy a Madrigálok akarják, hogy... – húzta el a száját a fiú.

– Követnünk kell a nyomot, aztán vagy bejön, vagy nem – döntött Amy. – Annyit legalább tudunk, hogy első állomásunk Peking lesz, még pontosabban a Tiltott Város, ami Gideon Cahill születése előtt fél évszázaddal még a kínai uralkodók otthona volt.

Tartsuk szemünket a zsákmányon. Logikus.

És nagyon madrigálos gondolkodásmód.

Az új pekingi terminál a világ egyik legmodernebb reptéri épülete volt. Egyszerre futurisztikus és ízig-vérig

kínai. Magasan ívelő üvegtetejét ősi színekkel és formákkal elegyítették.

– Az útikönyv szerint az épület egy kínai sárkányt formáz – tájékoztatta őket Amy.

Dan a táblákat követve megpróbált eljutni a poggyászkiaadóig.

– Remélem, a légitársaság nem küldte Saladint az Antarktiszra.

Mire odaértek, Saladin macskahordozója már a csomagszállító szalagon keringett. Alig látszott ki a nagyobb bőröndök, dobozok és ládák közül. Dühös nyávogását már a nemzetközi járatok érkezési csarnokában is hallani lehetett.

Dan egy golftáska alól ásta ki a hordozót. A macskára pillantott.

– Nyugi, haver!

A válasz egy éles, figyelmeztető nyávogás volt.

A poggyászkiaadótól távolodva a macska izgatottsága egyre nőtt. Egyfolytában a macskahordozó hátlóját karmolászta.

Amy aggódni kezdett.

– Mi ütött ebbe a macskába? Csak nem beteg?!

– Szerintem csak mozgáshiánya van. Mindjárt kiengedem őkelmét, hogy egy kicsit megmozgathassa a tagjait...

– Neked elmentek otthonról, Dan?! – ellenkezett Nellie. – Nem vetted észre, hogy egy zsúfolt reptér közepén vagyunk?!

De a fiú addigra már kinyitotta a hordozó ajtaját.

A macska úgy ugrott ki belőle, mintha puskából lőtték volna ki. Karmai csikorogtak a járólapon. Aztán megpördült, és megkereste az áldozatát. Gazdái rémülten nézték, ahogy ráveti magát a közeli padon újságot olvasgató magas, idősebb férfira.

– Saladin! Ne! – kapkodott levegő után Amy.

Az áldozat ijedten kiáltva felpattant, és kalapja a földre esett.

Dan lefogta a macskát, miközben Amy felvette a kalapot, és a tulajdonosa felé nyújtotta.

– Elnézést kérünk, uram, de... – Szeme megakadt a sétatálcá gyémántberakásos fogantyúján.

A férfi zavart mosollyal vette el a kalapot. Alistair Oh volt az, a Cahill nagybácsi, ellenfelük a 39 kulcs utáni hajszában.

– Sziasztok, gyerekek! De jól néztek ki!

Dan karjából az egyiptomi mau fújni kezdett a férfira.

– Maga kémkedik utánunk – vádolta meg Amy.

– Hogy én? Kémkedek? – ismételte meg Alistair.

– Egyszerűen csak szerettelek volna benneteket üdvözölni Ázsiában, és felajánlani a szolgálataimat.

– Kínában a nyelvi akadályok szinte legyőzhetetlenek, de szerencsétekre én remekül beszélek mandarinul.

Nellie résnyire zárt szemmel fürkészte a férfit. Akkor használta ezt a pillantását, ha úgy érezte, valamit akarnak tőle.

– Gondolom, merő önzetlenségből ajánlja fel a segítségét...

– Természetesen! Habár... – vált egy kissé erőltetetté Alistair szívélyes mosolya –, ha már így összefutottunk, esetleg tehetnénk némi előrelépést a kulcsvadászat ügyében is...

– Aha! Csak azért akar segíteni, hogy elloppja a kulcsainkat, mert tudja, hogy *veszíteni fog*.

A mosoly elpárolgott Alistair arcáról. Dan és Amy nem tudták nem észrevenni távoli rokonuk fáradtságtól vörös, karikás szemét.

– Attól tartok, gyerekek, hogy mindannyian veszíteni fogunk! Ian és Natalie Kabra néhány napja már Kínában tartózkodik. De ami még ennél is aggasztóbb, a Holtok eltűntek a radarenyőmről.

– Kereste már őket a Mr. Universe versenyen? – ajánlotta Dan.

Alistair szomorúan nézett a fiúra.

– Alábecsültük a Holtokat. Ekat-körökben azt suttoják, jelentős áttörést hajtottak végre. Talán még utolérhetjük őket, de csak akkor, *ha* együtt dolgozunk...

Amy az öccsére meredt. Versenytársaik közül egyedül Alistairre tekinthettek családtagként. Igaz, hogy elárulta őket. Többször is. De a Cahill-rokonok közt egyedül őt érdekelte a sorsuk.

Amynek az az évekkal ezelőtti szörnyűséges éjszaka jutott eszébe, amikor a tűz végzett a szüleikkel.

Alistair is ott volt. A lány szeme megtelt könnyel. *Ne gondolj rá!*

Alistair nem volt gyilkos. Legrosszabb esetben is csak Isabel akaratlan bűntársa. Mégis nehezen bízott meg benne, ahogy Dan is...

– Miért nem lop és csal, mint a többiek! – csattant fel Dan. – Nem veszi észre, hogy még az is jobb, mint ez a köpönyegforgatás?! Lehet, hogy nagyon cahilles, de *bűzlik!* Ahogy Grace mondogatta: „Ha egyszer átvágsz, szégyelld magad! Ha kétszer, lecsaplak ezzel a macskahordozóval!”

– Azért fontoljátok meg! – ajánlotta Alistair.

– Hallotta a gyerekeket, nem? – szólalt meg Nellie.

– Igen, de...

Dan elengedte az egyiptomi maut, és a macska Alistair bokájára támadt. Reccsenést hallottak, és a következő pillanatban a méretre szabott pantalló bal szárából egy méretes darab szakadt ki. Alistair lóbogó nadrágszárral iszkolt a kijárat felé.

– Ha meggondolnátok magatokat, az Imperial Hotelben megtaláltok! – kiáltotta vissza a válla fölött, aztán eltűnt.

Nellie átkarolta a gondjaira bízott gyerekeket.

– Remélem, tökfejek, van valami tervetek, ha már Alistairt így elijesztettétek!

– Következő megálló a Mennyei Béke Kapuja – felelte Amy, ideges mosolyt erőltetve az arcára.

3. FEJEZET

A 39 kulcs utáni hajsza a világ feletti hatalommal kecsegtető kincsvadászat, de az a furcsa benne, hogy az ember előbb vagy utóbb mindig egy dögunalmas múzeumban köt ki.

Szomorú, de igaz – gondolta Dan, miközben a kedvesen mosolygó tárlatvezető hatalmas termeken kísérte át őket, amikben mennyezetig érő vitrinek álltak. Csak a Tiltott Városban lévő Palota Múzeum háromezer porcelán- és kerámiatárgyat őrzött.

– Ezer évig mindennap más tálból kanalazhatnád a levesed – súgta Amynek az öccse.

– Ez a legnagyobb műgyűjtemény, amit életemben láttam! – lelkesedett a lány, és meg sem hallotta Dan epés megjegyzését. – Jobb, mint a velencei Janus-hadiszállás!

– Most már tudom, hogy ezek a kínai császárok *tényleg* Cahillek voltak – tele zsével, mint mindenki a családban, bennünket kivéve...

Amy összehúzott szemöldökkel nézett rá.

– A császárok hatszáz évig éltek itt. Honnan tudjuk, melyik generációjuk állt kapcsolatban a kulcsvadászattal?

– Lehet, hogy a szüleink sejtették – vélte Dan. – Különben miért jöttek volna ide Afrikából?

Amy bólintott.

– Jó meglátás. Hallgassuk, mit mond a tárlatvezető, hátha megtudunk valami fontosat!

Dan felsóhajtott. Mintha egy ósdi éjjeliedény min-tájában lenne elrejtve a kulcs! Már tudták, mit kell keresniük. A filmben látott címert! Ami odakint várta őket egy falra festve, megfakulva, de még mindig jól láthatóan.

Dan az órájára nézett. Még több mint három órájuk volt a Nellie-vel megbeszélte találkozásig. Nevelő-nőjük Saladinra vigyázott, és közben hotel-t keresett. Nem volt semmi, amivel felgyorsíthatta volna az időt. Telefonjaik nem működtek Kínában. Itt ragadt háromezer lapostányérral.

– A gyűjtemény első darabjai a Ming-dinasztia korából származnak, legtöbbit pedig a Csing-dinasztia idején gyarapodott – mondta a tárlatvezető.

– A Csing császárok megszállott művészetrájon-gók voltak...

– Ez az! – suttogta Amy.

– Mi? – értetlenkedett Dan.

– Megszállott művészetrájon-gók. Nem ismerős va-lahonnan?

Dan kapiskálni kezdte.

– A Janusok! Azok az emberek az anyjukat is képe-sek lennének eladni egy festményért!

Amy szeme izgatottan csillogott.

– Dan, kezd összeállni a kép! Akármi is hozta a szüleinket Kínába, biztos, hogy köze van a Janus-ághoz. Valami *nagy* dologhoz.

Dan bólintott.

– De hogyan találjuk meg a Janus-címert, ha még csak az edénymosogatásnál tartunk?!

Amy a tárlatvezető oldalán lógó adóvevőre pillantott.

– Ha meglátja, hogy meglógunk, hívni fogja a biztonságiakat. Különben sem tudnánk, hol keressük. A Tiltott Palota a világ legnagyobb palotakomplexuma. Több mint kilencszáz épület!

Dan kinyitotta a 720 000 négyzetméteres Tiltott Város térképét.

– Azt hiszem, emlékszem a filmre. Most már csak azt kell kitalálnom, hogyan is tartsam ezt a vacakot...

Forgatni kezdte az alaprajzot, közben feszült figyelemmel tanulmányozta. Az agya mindent lefényképezett, de a filmben látott helyszínt megtalálni a nyomtatott térképen még számára is kihívást jelentett. – A Legfelsőbb izémizéje valahol *arrafelé* lehet...

– A Legfelsőbb Harmónia Csarnokára gondoltál? – javította ki Amy.

– Lefogadom, hogy a Janus-címer *ebben* a részlegben lesz, a nyugalmas hogyishívják felett...

– A Nyugalmas Öregség Palotája – segítette ki Amy.

– Meg fogom találni – döntött Dan. – Rendben, te-reld el valamivel a figyelmét...

A nővére idegesnek tűnt.

– Jó, de mivel? Nem állhatok neki cigánykerekezni, még leverek valamit...

– Igazad van. Még a végén kifogynának a tányérokából szegények. Nem azt kértem tőled, hogy tervezz egy ürrepülő! Állj az ürge elé, és tedd fel az unalmas kérdéseidet! Amíg pedig a barátunk megadja az unalmas válaszait, én csendben lelépek.

– Oké – egyezett bele Amy, aki csak egy picit sértődött meg az „unalmas” jelzón. Felemelte a kezét.

– El... el...

Állj le! parancsolta magának. Ha izgult, mindig dadogott. De most *létfontosságú* volt, hogy feltegye a kérdést. – Elnézést, megkérdezhetném, hogy hány évesek azok a tárgyak? Nem, nem azok, hanem *azok!*

Amy jól választott. Dant egy sor magas üvegvitrin választotta el a csoporttól. Nem okozott neki gondot, hogy kisurranjon a teremből. A nővére idegesítő volt, de azt el kellett ismernie, hogy ketten együtt nyerő csapatot alkottak.

Nem is rossz két Madrigáltól... – jutott eszébe, de rögtön megbánta a gondolatot.

Ez nem volt vicc. Afrikában kellett rádöbbenniük, hogy szüleik két rablógyilkos neve alatt utaztak: Mr. és Mrs. Nudelman. Anya és apa, mint a déli félteke Bonnie és Clyde-ja? Nevetséges. Véletlen egybeesés. És mégis...

Férj és feleség... kegyetlen gyilkosok... Madrigálok...

Már a gondolattól is görcsbe rándult a gyomra.

Néhányszor eltévedt a díszes szobák labirintusában, mire kijutott az épületből. Végül megtalálta a kijáratot, és kilépett a Tiltott Városba. Hatalmas komplexum volt, öt gigapalotával, tizenhét szimplán naggyal, nem beszélve a közel ezer különböző formájú és méretű kisebb épületről. A templomok, az emlékművek és a kertek mintha soha nem akartak volna véget érni. Ez tényleg egy város volt – mintha Boston belvárosának felét egyetlen ember számára építették volna. De ez a város sokkal színesebb volt, mint Boston bármelyik része – császársárga, mélyvörös és csillogó aranylevelek kaleidoszkópja.

Mindenütt hivalkodó gazdagság és luxus. De hiába a palota hatalmas méretei, a négy robusztus külső kapu, a magas falak és a sarkokban lévő őrtornyok látványától Dant mégis elkapta a klausztrofóbia. Megpróbálta Pu Ji helyébe képzelni magát, a kölyökcsászáréba a filmen, akinek ez a saját, külön bejáratú játszótere volt. A tárlatvezető elmondása szerint Pu Jit hatéves korában hivatalosan megfosztották a trónjától, de a kínai kormány engedélyezte számára, hogy nagykorúságáig továbbra is a Tiltott Városban éljen.

Dan a Mennyei Béke Kapuját használva irányzékul betájolta magát, és elindult *Az utolsó kínai császárban* látott helyszín felé. Egy pillanatra elbizonytalanodott. Lehet, hogy egy kilencezer kilométerre lévő hollywoodi díszlet címerét keresi Kínában?

Előbb kellett volna erre gondolni...

Hamarosan kisebb és alacsonyabb épületek között lépkedett. Bár a Tiltott Város a császár otthona volt, rengeteg szolgál, szerzetes és – jaj! – eunuch is lakott itt. Talán az ő negyedükben járhatott. A Janus-címert keresve azon tűnődött, vajon a *problémalistán* hányadik helyezést jelentené, ha itt és most elkapnák. Nem látott turistákat, de őröket sem. Mintha mindenki a mosogatókonyhában ragadt volna, ahol vagy a tányérokat bámulták, vagy vigyáztak rájuk.

Dan beljebb merészkedett. Az oszlopokról, a falakról és a táblákról különböző műtárgyak, díszek és kalligráfiák néztek vissza rá. Kétség nem férhet hozzá, nagyon janusos hely volt. De hol a címer?

Félelem szorította össze a gyomrát. Ez volt az egyetlen nyomuk. Ha nem találják meg, úgy kell bebarangolniuk egy milliárdos népességű országot, hogy azt sem tudják, valójában mit keresnek. A tút a szénakazalban tipikus esete. Már nem bosszankodott. Fejében megszólalt a vészcsengő. Valahogy elszámította magát. Talán a híres fotografikus memóriája mégsem volt olyan tökéletes. Kétségbeesetten megpördült. Semmi! Vagy mégis...

A sarkon túl, egy kis templom falán megakadt valamin a szeme, ami nem illett a díszítésbe. Egy S betűn.

A sok kínai írásjel közé hogy kerül egy S betű?

A festés régi volt és kopott, voltaképpen alig látható. Hunyorogva vizsgálta a falat. Aztán egyszer csak meglátta.

Nem S volt. Egy állat behajlított farka. Egy festmény, amelyet a hosszú évek során kiszívott a nap és koptatott az eső. Egy farkas támadóállásban, ahogy átpillant a válla fölött.

A Janus-ág szimbóluma!